

ler for Spdygtighed. Jeg tillod mig den Gang at gjøre den erede nuværende Indenrigsminister opmærksom paa, at der vilde blive et mærkvaerdigt Gul i vor Lovgivning, naar vi vedtoge dette Lovforslag uforandret, idet det saaledes blev forbudt i fremmede Havne at kjøbe de saakaldte „svøm-mende Sigstier“, medens man derimod i danske Havne kan kjøbe saa mange man vil. Ministeren kunde ikke benegte Nigtigheden af, at dette Gul eksisterede ved hans Lov, men da Sagen blev behandlet i Udvalget, tilsagde han os sine Bestræbelse for at dække dette Gul, nemlig ved Nedsættelsen af en Kommission. Efter at denne Kommission har arbejdet i ca. 3 Aar, skal den nu være færdig med sit Arbejde, og imidlertid har dette Gul bestaaet. De Skibe, som man ikke har kunnet skaffe dansk Flag i fremmede Havne, har man blot behøvet at seile med til vore egne Havne, og saa har man godt kunnet skaffe dem dansk Flag. Saaledes har vor Lovgivning været i de sidste tre Aar. Jeg skal ikke komme dybere ind paa denne Sag, uagtet den staar i nøie Forbindelse med de Forhold, som her forhandles; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at efter den offentliggjorte Label fra Chefen for Skibsregistrerings- og Skibsmaalingskontoret, dateret den 30te April 1878, er der i 1877 sporskødt forfoundet 34 danske Skibe, hvorved der er omkommet 214 Personer, og 16 danske Skibe ere forladte synskesfærdige i aaben Sø. Exemplar, der staa i samme Klasse, som det, jeg her nævnte, er der flere af. Jeg skal saaledes blot eksempelvis nævne, at et Skib, som kom ind her paa Nheden, blev forladt baade af Styrmanden og det øvrige Mandskab, der vægrede sig ved at tjene længere paa det, da det var usdygtigt. Der blev imidlertid hastigt forhyret en ny Besætning, og Skibet gik, og man hørte ikke mere til det. Det er Spørgsmaal af en saa alvorlig Natur, at vi ikke, tror jeg, længer kunne tie stille, men maa se at faae dette Gul dækket i vor Lovgivning. Jeg omtalte før, at det var nødvendigt, at vi kom til en Forhandling med den erede Indenrigsminister om denne Sag, og det er derfor, jeg har rettet denne Forespørgsel til ham her under disse Forhandlinger, om han mener, at vi snart kunne faae de Love, som her have været omtalte, og som Kommissionen har udarbejdet, under Forhandling her i Rigsdagen? Jeg skal indbrømme, at denne Sag har to Sider, og maa behandles med Forsomhed. Paa den ene Side staaer Hensynet til vore Medborgeres Liv, og det er det, hvorpaa det hovedsagelig kommer an, men paa den anden Side gjælder det dog ogsaa om at drage Grændsen for de Garantibestemmelser, som Staten maa kræve i saa Henseende, og at trække dem saaledes, at vore Skibshedere ikke overgives til administrativ Vilkaarlighed; thi vort Søfartsvæsen lever ikke under saa heldige økonomiske Vilkaar, at det er i Stand til

at taale større Krav stillede i den Retning, end der med Sandhed kan siges at ligge i Hædbelsen af de Principer, som vi af humane Hensyn maa søge hævdede. Dette er kun min Udtalelse herom; men de enkelte Anskuelser ville jo lettere kunne danne sig, naar positive Forslag foreligge i saa Henseende. — Jeg skal med disse Ord forlade denne Materie, idet jeg haaber at have givet Anledning nok for den erede Minister til at komme ind paa dette Spørgsmaal.

Det Foredrag, vi hørte fra det erede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Ville), interesserede mig, og jeg tror ikke, at det erede Medlem havde behøvet at gjøre nogenformelt Forvaring imod ikke at være sagkyndig paa et eller andet Omraade. Den Interesse, som dette erede Medlem føler for Udviklingen af vort Hovederhverv her i Landet, har han vist ogsaa udenfor denne Tale, og vi behøve ikke at afgjænde vor Viden eller Kundskab til det, vi maaste daglig leve nærmest sammen med. Jeg tror, at vi Alle ere enige om, at det er Politikers Pligt at sætte sig ind i forskellige Forhold, saa godt som man kan. Det er selvfølgelig i det Væsentlige bekendte Hovedbetæneligheder, der møde op, naar Tælen er om disse Konfurrenceforhold med vort Lands Agerbrug. At afbillige af de Bemærkninger, som fremkom, navnlig om Indførselen til Lyssland o. desl., ikke ganske holde Stik, eller at det ikke ganske er taget med i Betragtning, at Lyssland i det Væsentlige kun er et Transitsted, antager jeg, og det vil maaske for en Del forandre Udtalelserne i denne Retning; men jeg kan ikke negte, at, da det erede Medlem kom med de Midler, som vi skulle gribe til for mulig at hjælpe Landbrugerne til at møde denne Hovedbetænelighed, som saaledes rejser sig fra Konfurrencen fra mange Steder, forekom det mig, at Midlerne stod i et betænkeligt Misforhold til det skildrede Onde. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa; men der er dog Noget, jeg ønsker klaret, og det er den Skilbring, det erede Medlem gav af vore Bestræbelse med Hensyn til Lødvæsenet, da han gik over til de specielle Poster, idet han mente, at vore Bestræbelse i tidligere Aar navnlig vare gaaede ud paa at formindske eller lette Lølden paa Livsfornödenheder, men derimod havde bortset fra, eller vare gaaede forbi Lødbetænelser med Hensyn til Forbrugsagjenstande, som have Betydning for vor økonomiske Udvikling. For saa vidt jeg har forstaaet det erede Medlem rigtigt i denne Vending, vil jeg sige, at det erede Medlem har ikke Ret deri. Bore, Folkethingets Bestræbelse her — jeg tillader mig at sige Folkethingets, saa fornærmer jeg Ingen, thi det har visselig været Flertallets Forslag, der have ligget fremme til Beslutning — med Hensyn til disse Reformere ere gaaede i begge af det erede Medlem nævnte Retninger. Jeg skal i den Henseende hen-vise til Løbduvalgets og Thingets derefter paafølgende